

Gange stærkt, at i Almindelighed er Forholdet det, at det er Manden, der, som man siger, er Forsørgeren, det er Manden, der ved sin Virksomhed udadtil fremkaffer de Midler, hvorpaa Familiens økonomiske Eksistens beror. Hvis man nu vilde drage Konsekvenser af dette, det almindelige Synspunkt, maatte det vel være, at Manden fik en noget overlegen Stilling i Forholdet til Kvinden, men denne Konsekvens drager Lovforslaget ikke, og efter min Mening med Rette. Man kan ikke slutte fra dette, der faktisk er det almindelige, at Manden er Forsørgeren, til alle Tilfælde; men naar Lovforslaget saa i §§ 48 og 72 paa Basis af, at det er Manden, der er Forsørgeren, at det er ham, der i Almindelighed skaffer Midlerne til Stede, i alle Tilfælde vil give Kvinden en begunstiget Stilling, saa mener jeg, at det er et Brud paa Lighedsprincippet, og at det er en Bestemmelse, der trænger til nærmere Overvejelse.

Det, jeg her har nævnt, er imidlertid underordnet; i Hovedsagen mener jeg, at Lovforslaget gennemfører Lighedsprincippet godt og forstandigt, men dette udelukker ikke, at der efter min Opfattelse er visse Bestemmelser, som trænger til nærmere Overvejelse. Jeg mener saaledes, ligesom den ærede foregaaende Taler, at det vilde være naturligt at underkaste Regelen om Forældremagten en nærmere Prøvelse, og da navnlig med det Formaal for Øje, om man ikke kunde formindske Antallet af de Tilfælde, i hvilke Øvrighedens Mellemkomst paakaldes. Jeg henviser her til, hvad jeg bemærkede i Begyndelsen af mit Foredrag. Ligeledes mener jeg, at det kunde være naturligt at underkaste Regelen om Formueforholdet en noget nærmere Prøvelse. Den Grundtanke, hvorpaa det hele hviler, er ganske vist god nok, den er endogsaa udmærket. Den er nemlig taget lige ud af vor store Jurist Goos' Retslære. Men det er jo somme Tider saaledes, at naar et Genis Tanker skal gennemføres af de blotte Talenter, bliver — ja, jeg vil ikke være ubehagelig mod nogen, derfor vil jeg ikke sige, at Tankerne da kan blive traadt flade, men det kan ske, at de ikke ganske kommer til deres Ret, og det forekommer mig, at det vil have nogen Vanskelighed at anvende Lovforslagets Regler om Formueforholdet, at det i hvert Fald ikke er ganske klart, hvorledes denne Anvendelse skal finde Sted. Man kunde jo prøve, om man kunde finde bedre Udtryk for Tanken, men naar jeg ser hen til, hvilke udmær-

kede Mænd det er, der har formuleret Lovforslagets Regler paa dette Punkt, vil jeg anse det for meget naturligt og sandsynligt, at det ikke vil lykkes os at gøre det bedre. For dette Tilfælde vilde jeg imidlertid trøste mig med, at man gennem Ægtepagt kan gøre Afvigelse fra Lovforslagets Regler om Formueforholdet. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at Opretelse af Ægtepagt nu vil blive ganske anderledes almindelig, end det har været tidligere. Saa længe, indtil Forholdet har klaret sig saaledes, at man er paa det rene med, hvad der egentlig ligger i Lovforslagets Regler om Formueforholdet, og hvorledes de vil blive anvendt, vil uden al Tvivl Ægtepagter blive oprettet i stort Omfang, og jeg tror at turde sige, at fornuftige juridiske Konsulenter ogsaa vil tilraade noget saadant.

Af hvad jeg her har sagt, vil ærede Medlemmer forstaa, at jeg, forsaavidt angaar Lovforslagets Hovedindhold, nemlig Ordningen af Forholdet mellem Ægtefællerne indbyrdes, er i Stand til i det væsentlige at acceptere de opstillede Regler. Jeg har taget nogle Forbehold, men i Hovedsagen slutter jeg mig til Lovforslaget. Derimod stiller jeg mig noget anderledes, naar vi kommer udenfor denne Ramme. Saaledes vil jeg ikke kunne billige den betydelige Udvidelse af Adgangen til Skilsmisse, som Lovforslaget indeholder. Ægteskabet er efter sit Væsen en livsvarig Forbindelse og bør opretholdes som saadan. Man kan ikke undgaa, at Skilsmisse finder Sted, men man maa være paa det rene med, at den altid er en Ulykke, og at den derfor kun bør indrømmes, naar man derved kan undgaa en endnu større Ulykke. Man kan ikke helt stryge Skilsmisse ud af Loven, den kan endogsaa komme til at spille en betydelig Rolle. Men der maa vises Varsomhed, og det forekommer mig, at Lovforslaget paa visse Punkter gaar noget for vidt. Jeg vilde f. Eks. finde, at Lovforslaget gaar noget for vidt i sin § 95, Nr. 4, naar det hedder, at man kan faa Ægteskabet omstødt, „naar man er blevet forledet til at indgaa Ægteskabet derved, at man af den anden Ægtefælle gennem falske Oplysninger eller svigagtig Fortielse af Sandheden er vildledet om, hvem den anden er, eller angaaende saadanne Omstændigheder ved hans tidligere Liv, som med Føje maatte have afholdt Sagsøgeren fra at indgaa Ægteskabet“. Denne Regel var ganske udmærket, hvis Forholdet var det,